

Imrich Lukáč: Osobné stanovisko kandidáta k službe

„Veriť, milovať, pracovať“

Keď som začal premýšľať ako najstručnejšie a najjasnejšie naformulovať svoje osobné stanovisko k službe, padlo mi do očí známe celoživotné heslo M. R. Štefánika „Veriť, milovať, pracovať“. A hoci od smrti Štefánika už uplynulo viac ako 93 rokov, myslím si, že tieto jeho slová viac ako čokoľvek iné dnes vystihujú potreby našej ECAV i celého Slovenska.

Najdôležitejšia totiž pre nás je viera v Trojjediného Pána Boha. Písmo sväté a Augsburgské vyznanie sú základom našej viery, nech sú teda pilierom našej jednoty. V tomto smere chcem byť generálnemu biskupovi spoľahlivou oporou a dobrým partnerom pri hlásaní Kristovho evanjelia v celej našej cirkvi. Len takto budovaná jednota cirkvi má šancu zabezpečiť jej duchovný rast. S jednotou súvisí svornosť medzi nami, pretože rozbroj je živnou pôdou pre satana. V spleti protichodných názorov musí dominovať úprimná snaha a odhodlanie potlačiť vlastné sebecko, egoizmus, vlastnú slávu a uprednostniť toho, ktorý našej cirkvi je Hlavou – Ježiša Krista. O našej cirkvi a jej historicky overenej synodálno-presbyteriálnej forme správy radi hovoríme ako o príklade demokracie budovanej zdola. Inšpirovaní Štefánikom, majme na pamäti, že demokracia znamená myslieť skôr, než začneme konať. Vždy si najprv premyslíme, či svojím konaním nepoškodujeme blížneho, rodinu, cirkev, spoločnosť. Len takáto demokracia zamedzí chaosu.

Musíme byť verní príkazu Pána Ježiša Krista a milovať. Milovať Pána, svojho Boha, celým srdcom, celou dušou a celou myslou a blížneho svojho ako seba samého. Viera sa musí dokazovať skutkom. Preto cirkev bez diakonie sa nemá právo nazývať cirkvou. Pamätajme, čokoľvek by sme neurobili jednému z najmenších, Jemu sme neurobili. Myslíme teda na hladných a smädných, na chorých, na nahých a tých, čo sú vo väzení... Myslíme na všetkých núdzných, ktorí sú odkázaní na našu pomoc.

A napokon pracujeme pre to, v čo veríme, pracujeme pre tých, ktorých milujeme. Pracujeme, však žatvy je mnoho. Myslím teraz na našu diakoniu, jej prepojenie s cirkevnými zbormi, na naše cirkevné školstvo – od tých materských cez základné a stredné školy. Aktivizujeme náš vzťah s Univerzitou Komenského a jej Evanjelickou bohosloveckou fakultou pri výchove najmä kňazského dorastu, ale i iných pracovníkov pre cirkvi. Pracujeme na nových formách misie. Pokročíme v našom zákonodarstve, kde možno je na čase rozhodnúť o precíznejšom prerozdelení zákonodarných, súdnych a výkonných kompetencií ústredných orgánov. Doriešme pracovnoprávne postavenie duchovných v službe ECAV, či už priamo v jej štruktúrach, alebo mimo jej štruktúr. Sfunkčnime a zefektívňime disciplinárny poriadok, ktorý umožní disciplínu, ak je treba aj rýchlo a účinne ju vynucovať. V záujme zefektívnenia celej našej práce rozhodneme o kompetenciách ústredia, dištriktov, seniorátov a samotných cirkevných zborov. Pracujeme s mládežou, aby sa v ECAV cítila ako doma. Ak treba – pracujeme na nových spevníkoch a novej Agende, pokračujeme vo vydávaní učebníc náboženstva. Pracujeme na zveľad'ovaní nášho cirkevného majetku, aby sa tento stal zdrojom príjmu cirkvi v najefektívnejšej forme. Otázkou najbližších rokov sa zrejme stáva aj zmena financovania cirkvi štátom a na to treba prispôbiť svoju štruktúru i systém odmeňovania duchovných, aby sa predišlo kolapsu pri jej realizácii.

V našej cirkvi sa angažujem od detstva a i dnes zastávam v nej rôzne funkcie od cirkevného zboru, cez seniorát, dištrikt až po synodu ECAV. Poznám dôverne silné aj slabé stránky nášho terajšieho fungovania. Vo funkcii generálneho dozorca chcem využiť všetky príležitosti, ktoré cirkvi táto doba dáva. Chcem ju viesť tak, aby sa vyhla rizikám, ktoré na ňu v súčasnom svete striehnu.

V Košiciach 9. 5. 2012

Imrich Lukáč, v. r.